



کبدي

«کبدي» از واژه هندی «کائون بادا» گرفته شده که به معنای «مبارزه با حریف» است. ورزش کبدي تاريخی ۴۰۰۰ ساله دارد. سرزمین هند و سایر نقاط جنوبی قاره آسیا از مناطقی است که کبدي در آن گسترش فراوانی یافته است

تاریخچه کبدي

هنگام برگزاری بازی های المپیک ۱۹۳۶ در برلین آلمان، از تمامی کشورها (حتی کشورهایی که در المپیک حضور نداشتند، مثل ایران) دعوت به عمل آمده بود که گروهی از جوانان خود را به برلین بفرستند تا علاوه بر دیدن بازی ها، سنت ها و فرهنگ خود را به سایر کشورها معرفی کنند. در همین ایام با تلاش های هانومان و بابام از هند، نمایش کبدي اجرا شد.



هندي ها در سال ۱۹۳۸ در کلکته این نمایش را مجدداً برپا کردند و سرانجام در سال ۱۹۵۰ فدراسیون کبدي هند شکل گرفت. قوانین کبدي نیز در همین سال به تصویب این فدراسیون رسید. در سال ۱۹۷۸ فدراسیون آماتور کبدي آسیا تأسیس شد و چهار سال بعد، میزبانی هند در بازی های آسیایی فرصتی مناسب برای شناساندن این رشته به آسیایی ها را فراهم آورد. در بازی های آسیایی دهلی نو، کبدي به عنوان رشته ای غیر رسمی در برنامه بازی ها گنجانده شد. غیر رسمی بودن این رشته بدان معنا بود که مدال آن در جدول مدال ها به حساب نمی آمد. در بازی های آسیایی پکن (۱۹۹۰)، کبدي به صورت رسمی وارد بازی ها شد و سرانجام در سال ۲۰۰۴ اولین دوره مسابقات جهانی در بمبئی هندوستان برگزار شد.

ویژگی های کبدي

کبدي علاوه بر سادگی، کم هزینه و در عین حال پرتحرک است. سرعت عمل آن شبیه حرکات ورزش «کشتی»، و درگیری های قدرتی آن یادآور ورزش «راگبی» است. حمله به بازیکنان حریف یا فرار از دست رقیب، نیازمند سرعت عمل، حضور ذهن، جسارت و انعطاف پذیری است. کبدي هم در سالن و هم در فضای آزاد قابل اجراست.

تیم ها در هنگام حمله و دفاع

تیم ها هنگام دفاع باید همواره به صورت زنجیروار عمل کنند. بدین معنی که نباید دست بازیکنان تیم مدافع از یکدیگر جدا شود. اگر این زنجیره از هم جدا شود، یکی از بازیکنان تیم مدافع از زمین بیرون خواهد رفت. بازیکن مهاجم نیز در صورتی از زمین بیرون خواهد رفت که:

- ✘ کلمه «کبدي» را به صورت مداوم بر زبان نیاورد؛
- ✘ بخشی از بدن او از زمین خارج شود.



کبیدی در ایران

این ورزش در بیشتر نقاط ایران با عنوان «زو» شناخته می‌شود. در سیستان و بلوچستان از کلمه «کبیدی» برای این ورزش استفاده می‌شود. در گیلان آن را «شیرین دودو» و در خوزستان «اش‌تی‌تی» می‌نامند.

تیم ملی کبیدی ایران

ورزش کبیدی از سال ۱۳۷۵ به صورت رسمی در ایران آغاز شد. در آن زمان این ورزش فدراسیون مستقل نداشت و با عنوان «انجمن کبیدی» و زیر نظر فدراسیون ورزش‌های همگانی فعالیت می‌کرد. این انجمن در سال ۱۹۹۶ به عضویت کنفدراسیون کبیدی آسیا در آمد. با گذشت زمان، ورزشکاران این انجمن در سطح آسیا درخشیدند. ایران در سال ۲۰۰۱ (۱۳۸۰) عضو فدراسیون جهانی کبیدی شد. در اولین دوره مسابقات قهرمانی مردان آسیا که در سال ۲۰۰۲ (۱۳۸۱) برگزار شد، تیم ایران عنوان سوم آسیا را از آن خود ساخت. یک سال بعد نوبت به قهرمانی ایران در بخش جوانان و بزرگسالان قاره آسیا رسید. در سال ۱۳۸۳، ایران نایب قهرمان جهان شد. کسب این عناوین سبب شد که فدراسیون کبیدی ایران روز هشتم تیر ماه ۱۳۸۴ رسماً آغاز به کار کند. تیم ایران در بازی‌های آسیایی «گوانگجو» (چین - ۲۰۱۰) نیز افتخارات خود را کامل کرد و نایب قهرمانی بازی‌های آسیایی را از آن خود ساخت. دختران ایران نیز در این بازی‌ها درخشان ظاهر شدند و عنوان سوم بازی‌ها را از آن خود ساختند.

زمین مسابقه کبیدی

زمینی که کبیدی در آن برگزار می‌شود، در بخش مردان ۱۳×۱۰ متر و برای زنان ۱۱×۸ متر است. هر تیم در نیمی از زمین قرار می‌گیرد. پس از پایان نیمه اول، جای تیم‌ها با هم عوض می‌شود.

مقررات

که لمس کرده است امتیاز می‌گیرد. تیم مدافع هم باید بازیکن مهاجم را بگیرد و از بازگشت وی به نیمه زمین تیمش جلوگیری کند. در صورت موفقیت مدافعان، یک امتیاز به سود تیم مدافع ثبت می‌شود.

در صورت تساوی دو تیم، هر یک از تیم‌ها باید پنج حمله انجام دهند. اگر تیم‌ها باز هم مساوی شدند، حمله‌های یک به یک خود را انجام می‌دهند تا سرانجام یکی بر دیگری غلبه کند.

بازیکنان هنگام ورود به زمین حریف باید پشت سر هم کلمه «کبیدی» را بر زبان بیاورند؛ به‌گونه‌ای که دیگران صدایشان را بشنوند.

تعداد بازیکنان هر تیم ۱۲ نفر است. از این تعداد، هفت نفر اصلی و بقیه ذخیره هستند.

در مسابقات کبیدی ساحلی تیم‌ها ۶ نفره هستند. از این تعداد، چهار نفر بازیکن اصلی به‌شمار می‌آیند.

رقابت‌های مردان در دو نیمه ۲۰ دقیقه‌ای و در بخش زنان در دو نیمه ۱۵ دقیقه‌ای برگزار می‌شود.

وقت استراحت بین دو نیمه ۵ دقیقه است.

اگر بازیکنی به زمین حریف برود و قسمتی از بدن بازیکن حریف را لمس کند و آن‌گاه به نیمه زمین تیم خود برگردد، به تعداد بازیکنانی